

Krystyna Chilmon

Czarna Wielka, pow. Siemiatycze. Stanowisko III. Kurhan III. Kurhan IV

Informator Archeologiczny : badania 4, 160

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Cmentarzysko jest w dalszym ciągu niszczone przez miejscową ludność. Postuluję, aby przed zabezpieczeniem cmentarzyska na szerszą skalę, ustawić tablice informacyjne o zabytkowym charakterze stanowiska i o odpowiedzialności administracyjnej za dewastowanie.

CZARNA WIELKA,
pow. Siemiatyże

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Białymstoku

Stanowisko III

Badania prowadziła mgr Krystyna Chilmon. Finansowało Muzeum Okręgowe w Białymstoku. Drugi sezon badań. Kurhany wczesnośredniowieczne.

Badaniami objęto dwa dalsze kurhany usytuowane w odległości około 100 m na zachód od siedliska wsi, na północnym krańcu wysoczyzny.

Kurhan III

Nasyp kurhanu średnicy około 20 m i wysokości 0,70 m został uszkodzony przez wybieranie kamieni i zaoranie go. Według relacji właściciela gruntów pierwotnie był on zbudowany z kilku warstw kamieni zwarwie ułożonych. Dookoła kurhan był otoczony płytkim rowkiem szerokości około 2 m. W nasypie występowały porzrzucone fragmenty kości ludzkich ze zniszczonych pochówków szkieletowych i fragmenty ceramiki pochodzące z naczyń ręcznie lepionych i obtaczanych na kole. Niektóre z nich posiadały ornament poziomych żłobków.

Kurhan IV

Od strony zachodniej łączył się z kurhanem III. Zachowany fragmentarycznie nasyp kurhanu średnicy około 14 m i wysokości 0,30 m, pierwotnie był zbudowany z czterech warstw kamieni. Występujący w środku nasypu wkop świadczy o istnieniu tu niegdyś pochówka. Występujące w nasypie fragmenty ceramiki pochodzą z naczyń ręcznie lepionych i obtaczanych na kole. Niektóre z nich posiadały ornament poziomych żłobków.

Kurhany te, tak jak i badane w latach poprzednich na tym stanowisku ze względu na formę grobu, rodzaj pochówka i materiał ceramiczny należy odnieść do XI—XII wieku.